

DE INWENDIGE STILTE

De tong beteugelen

De H. Schrift zegt ons: ‚Bij overvloed van woorden zal de zonde niet uitblijven. Hij die onbedachtzaam spreekt zal er veel nadeel van ondervinden'. Het levensprogramma van een ziel die God zoekt, ook als zij in de wereld leeft, moet altijd plaats laten voor de stilte. Indien het beslist onmogelijk is er bepaalde uren voor vast te stellen, dan is het onontbeerlijk zich te houden aan het beginsel: zo min mogelijk met de schepselen spreken en zoveel mogelijk met God. Het is dus noodzakelijk zich eraan te wennen controle over zijn woorden te bewaren, om te grote spraakzaamheid, nutteloze babbelpaatjes, langgerekte gesprekken en buitensporig vertrouwelijke mededelingen te vermijden. De norm die het gebruik van de zintuigen bestuurt, regelt ook dat van het spreken: men moet er zich slechts van bedienen voor zover plicht of naastenliefde het vraagt. En al is het ongetwijfeld geoorloofd er voor een rechtmatige ontspanning gebruik van te maken, toch moet men het altijd doen met maat en binnen redelijke grenzen.

Uitwendige stilte is echter niet voldoende, men moet de inwendige stilte zien te bereiken, d.w.z. de stilte van de inwendige zinnen. Het geheugen, de verbeelding, de gevoeligheid, herinneringen, gedachten en nutteloze toekomstbespiegelingen tot zwijgen brengen! ‚Als iemand meent godsdienstig te zijn en zijn tong niet beteugelt, dan is zijn godsdienst ijdel' (Jac. 1, 26), hetgeen zoals Sint-Jan van het Kruis zegt, ‚niet minder moet worden verstaan van de inwendige als van de uitwendige taal'.

In stilte luisteren

Die totale stilte - uitwendige en inwendige - brengt de ziel dus in de vereiste gesteltenis om God, die in haar woont, te kennen en te beluisteren: ‚Eén woord sprak de Vader en dat was zijn Zoon. Hij spreekt dat altijd in eeuwig zwijgen en in zwijgen moet het Woord ook door de ziel beluisterd worden'. En Zuster Elisabeth van de Heilige Drieëenheid roept uit: ‚Eeuwig Woord, Woord van mijn God, ik wil mijn leven doorbrengen met naar U te luisteren!' 't Is de voornaamste bezigheid van de ziel, die ‚een volmaakte lofzang op de glorie' van de Allerheiligste Drieëenheid verlangt te zijn: inwendig in voortdurende stilte leven, om God die in haar tegenwoordig is, te beluisteren en te aanbidden; uitwendig enkel en alléén datgene zijn en verrichten wat het Woord Gods haar ieder ogenblik influistert.

Leer mij het geheim...

Mijn God, leer mij het geheim van het zwijgen dat tot de inwendige stilte voert. Ik heb het zo dikwijls ondervonden: als ik verstrooid ben door de schepselen en mij verlies in nodeloos lange gesprekken, dan wordt mijn geest dor, uitgestort en leeg. Wil ik dan naderhand door het gebed in mijzelf keren, dan ben ik niet in staat mijn inwendige vermogens te verzamelen om ze op U te vestigen, niet in

staat dat wereldje van indrukken, gepraat, inbeeldingen en nutteloze gedachten die mij voortdurend naar de schepselen terugvoeren, tot zwijgen te brengen.

Heer, ik voel dat Gij van mij een grotere trouwheid aan de stilte vraagt, meer zorg om te vermijden dat de schepselen mij verstrooien. Ja, mijn God, ik wil zwijgen om uw stem te horen die in de stilte spreekt.

Mijn God, help mij die mooie innerlijke eenheid verwezenlijken die in de stilte al mijn vermogens naar binnen keert, om ze samen te bundelen in U. Die stilte, die de ziel oplettend maakt voor al uw woorden en geschikt om zelfs de geringste ingeving of beweging van de H. Geest te bemerken.

Uw woord is zacht als gefluister, en weerklinkt zonder gerucht. Er moet een diepe stilte in mij heersen om het te kunnen horen. Dierbaar mensgeworden Woord, dat ééns door één enkel teken van uw hand de winden tot zwijgen hebt gebracht en de golven van het meer van Genesaret tot bedaren, gewaardig U in mijn ziel dat gebaar te herhalen, en er zal een grote kalmte, een grote stilte heersen.

,Eeuwig Woord, Woord van mijn God, ik wil mijn leven doorbrengen met naar U te luisteren, ik wil zeer leergierig worden, om alles van U te leren'.

Bron: Van Hart tot Hart, 1962

Gabriel van de H.Maria Magdalena o.c.d.